

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La cua

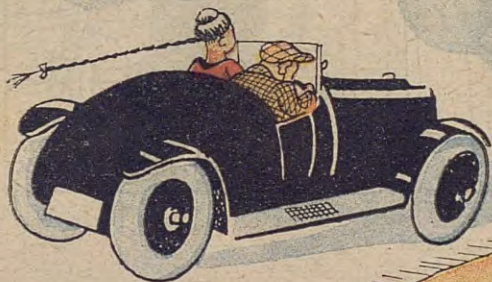
Li deien Taronja perquè era filla d'un mandarí i una mandarina, i en feia dos com el seu pare.

Un americà se'n va emprendre i li pregà que volgués ésser la seva muller. Taronja, comprenent que l'americà era un cavaller, accedí.

Una vegada foren casats, Taronja prometé europeitzar-se, però es resistí a tallar-se la cua. El seu marit, que era un admirador de la moda dels cabells curts, no digué res, però sofria en silenci.

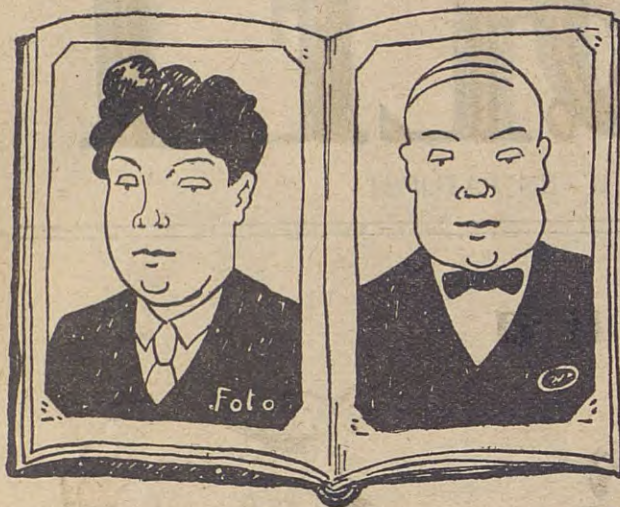

D'aquella feta el marit de Taronja és el primer enemic dels cabells curts i recordant que deu la seva salvació a la cua, la besa apassionadament.

De viatge de nuvis varen anar a Suïssa. En abocar-se a un abisme d'aquelles muntanyes, el marit relliscà, i

sort tingué de la cua de Taronja que li permeté escalar la cima novament.

Efecte ràpid

En Pau havia tingut una cabellera molt abundant i bonica, però en cosa de poc temps esdevingué calb i només pogué conservar tres dels seus cabells.

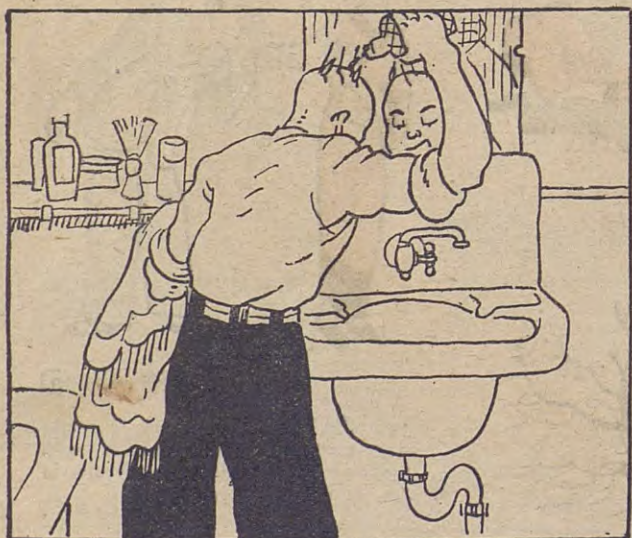
Per poder obtenir altra volta la clepsa plena de cabell, provà totes les locions, i sempre amb resultat nul.

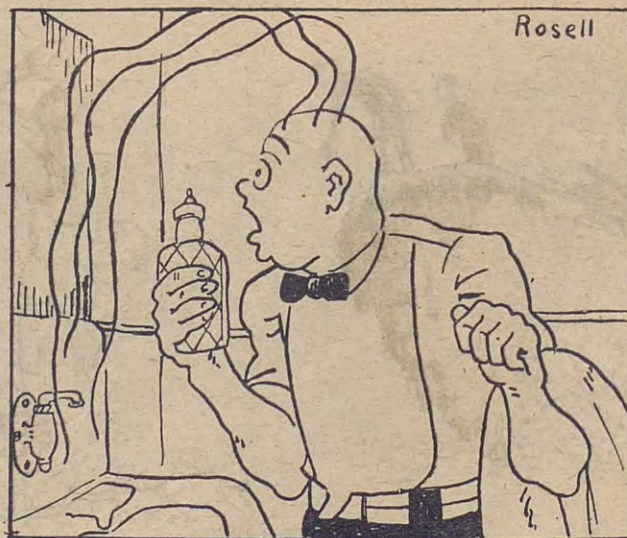
Un dia, pel carrer veié un anunci d'una nova loció que ell encara no havia provat.

Sense perdre temps anà en cerca d'una perfumeria i en comprà un flascó.

Quan arribà a casa seva ja en buidà la meitat, creient en la florida i creixença de la seva antiga cabellera.

Però esteu segurs de què tingué un greu disgust en veure's amb els sols tres pèls allargassats d'una manera tan gran.

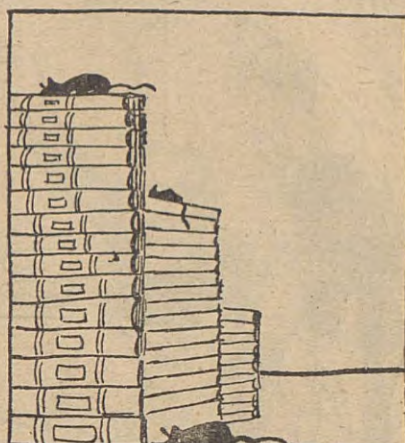
Propaganda moderna

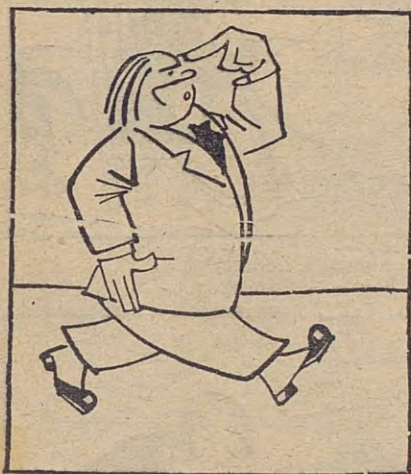
Un jove escriptor acaba d'escriure la seva primera novella «La donzella gentil»,

...i té la sort de trobar un editor que la vol publicar en bones condicions.

Però el llibre és un fracàs. Ningú no el compra perquè és d'autor poc conegut.

El nostre escriptor té una idea completament americana. Posa un anunci al diari que diu:

cinc mil sócis, la immensa majoria gestió del Consell Directiu. Així, lans residents en terres americana.

«Marquès milionari es casarà amb noia que reuneixi les circumstàncies de l'heroïna de la novella «La donzella gentil».

Quant a la nostra Associació amb la seva família, es presentà escorcoll, i s'endugué els efectes oficines socials sense que a hore ni justificatiu de tal disposició, titat. Es per això que malgrat el fora del local clausurat, sostenir

A l'endemà una noia llegeix l'interessant anunci...

...i una altra...

...i dues més...

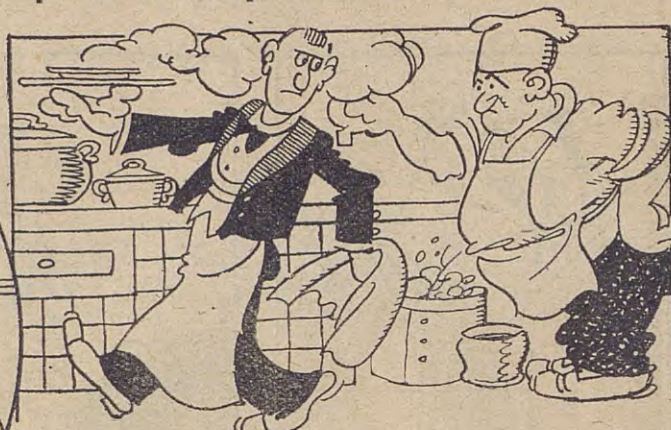

...i aviat a les llibreries hi ha cua a comprar «La donzella gentil» per saber com és aquesta heroïna. L'edició està salvada!

Història de don Rafel --- que a la sopa trobà un pèl

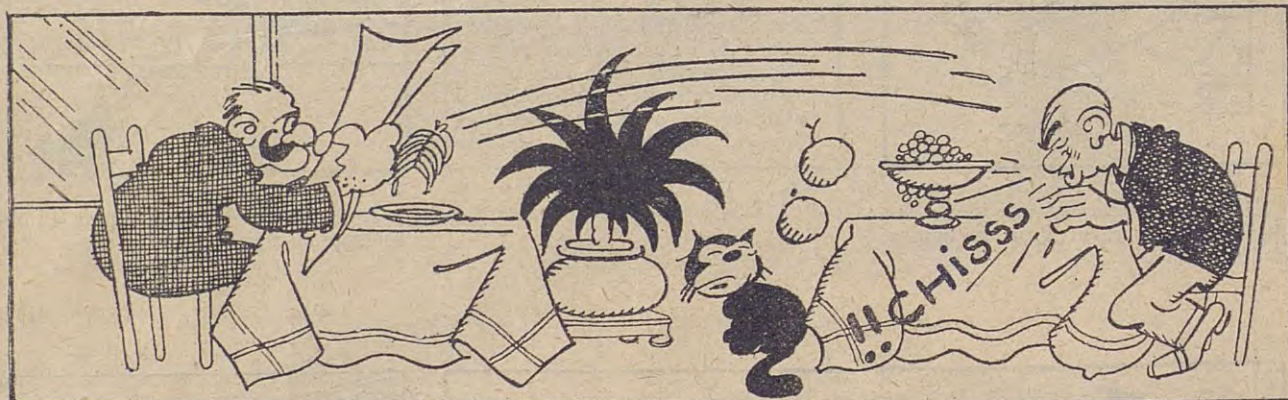
—Si en trobo algun altre, aquí hi haurà la de Sant Quintí.

Aquesta ja és ben colada, no passarà altra vegada.

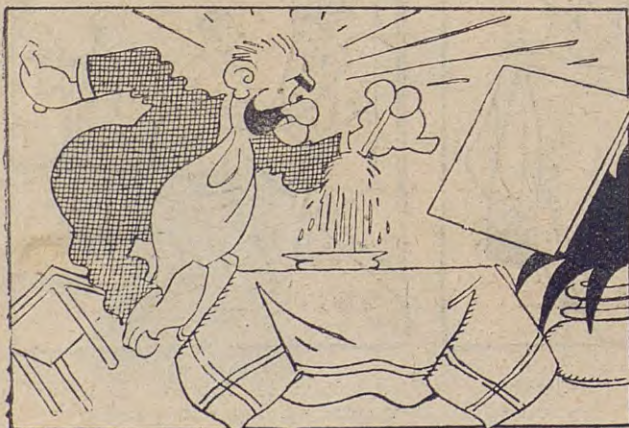

A la taula del davant Don Pau està estornudant.

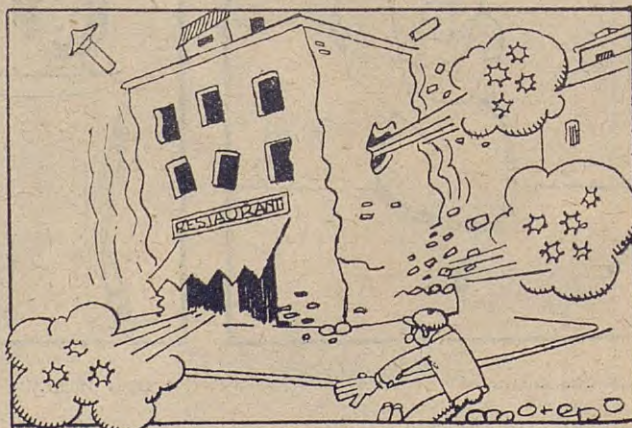

I la perruca que porta en rebre l'empenta forta

que li dona l'estornut, dintre la sopa ha caigut.

Ja crida irat Don Rafel: —Aquí em volen prendre el pèl!

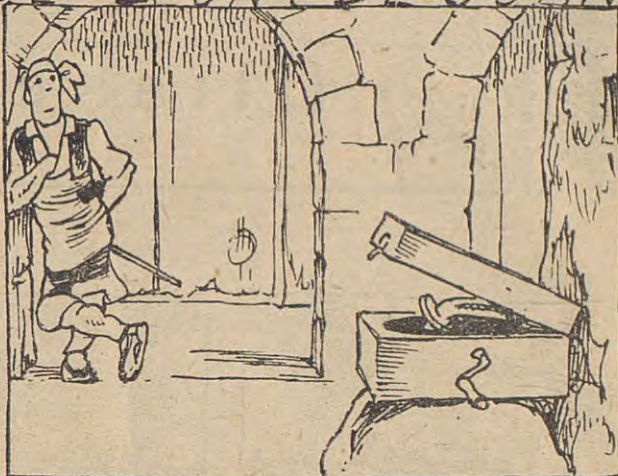

I l'escàndol que s'armà la casa fa trontollar.

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

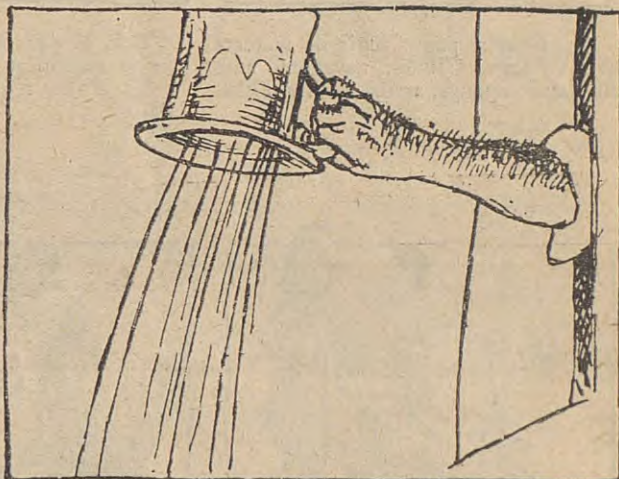
Els pobles d'Aragó sempre han estat molt donats a fer serenates a base de guitarra i jota. Ve a ésser una manera, com una altra, de declarar-se a una noia. Els joves que no tenen veu, però, estan en visible «handicap».

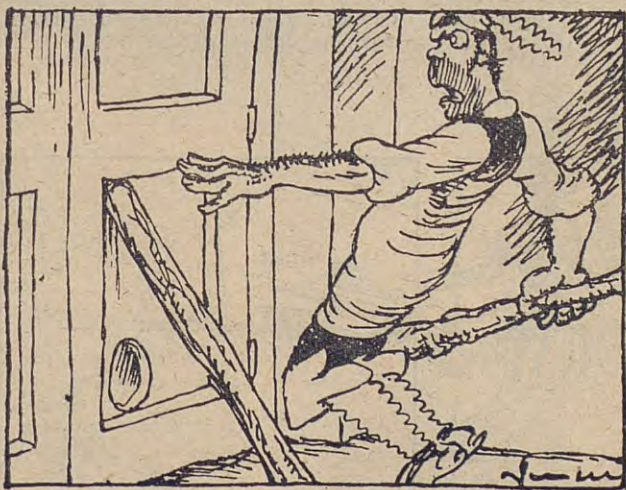
A un poble aragonès on no es coneixien les gramoles, un macip—afònic, però enamorat—hi va portar-ne una, secretament. I una nit va engegar-li a l'estimada un seguit de plaques dels millors «jotistes» coneguts.

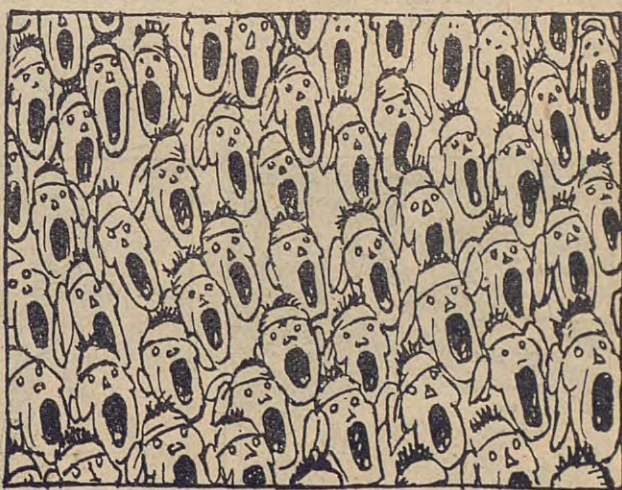
El mal de les cantades, però, està en què no solament les sent la noia... També les sent el seu pare; i si és un home de mal gènit, poden originar-se conseqüències desagradables.

El pare de la noia d'aquest conte començà per on tot-hom comença en tals avinenteses, o sia per abocar la gibrelleta damunt el cantor. Naturalment, l'insensible aparell sonor continuà com si tal cosa...

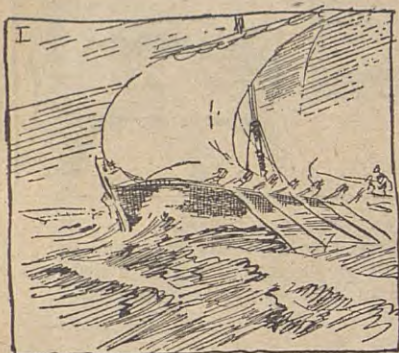

Això augmentà considerablement la indignació del «baturro», que es vestí d'una revolada i agafà un garrot disposat a fer un estropici. Però quan anava a obrir la porta, en desistí, esglaiat...

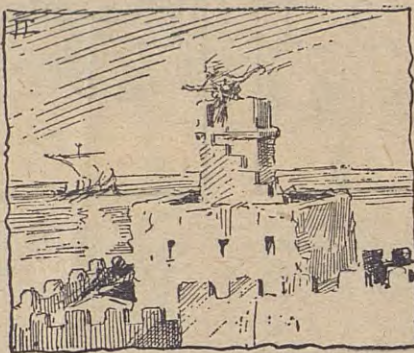

En el carrer començava a cantar un cor, sí senyors, un cor de més de seixanta persones! El «maño», que creia haver-se-les amb un sol guitarrista, no es va sentir prou «gigante» ni prou «cabezudo» per barallar-se amb tot un orfeo... (el de Riela, impressionador de la placa que sonava en aquells moments.)

Ulisses i Eol

I
Quan hagué pogut fugir de la terra dels Cíclops, Ulisses, navegant amb els seus companys, arribà a l'illa d'Eol.

II
Eol, el déu dels vents, vivia en un palau amurallat, dalt d'una muntanya i des d'allà regia els moviments de l'aire.

III
Quan Ulisses arribà al palau, Eol el rebé amablement i li donà un festí a ell i als seus mariners.

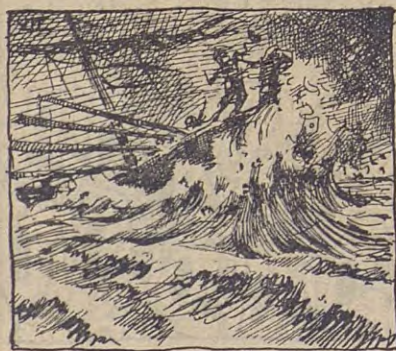
IV
Després li assenyalà el rumb que havia de seguir per tornar a la seva pàtria i li prometé vent favorable tot el camí.

V
Per això, aplegà tots els vents contraris i tempestuosos i els tancà dins d'un bot de cuir ben lligat, que el donà a Ulisses.

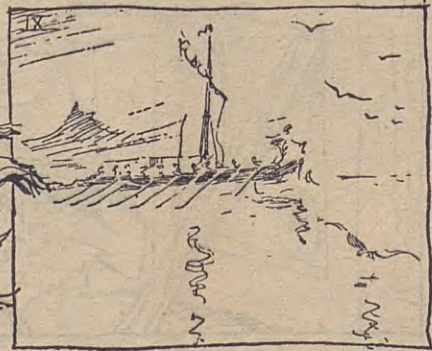
VI
La nau d'Ulisses, fent bon camí, arribà a la vista de Itaca, la seva terra. Ulisses, fadigat del viatge, dormia. Els mariners cobejosos...

VII
...decidiren obrir el bot creient que Eol havia regalat algun tresor a llur capità. A penes el bot fou obert, els vents s'escamparen i la nau fou emportada arreu del mar...

VIII
...fins a retornar a la illa d'Eol. Ulisses llavors volgué demanar més vents al déu, però aquest, enutjat, refusà, dient que no li era permès...

IX
...ajudar a un home que per força havia d'ésser odiós als altres déus, ja que així el feien fracassar. I Ulisses novament errà per les mars amb els seus companys remaires.

Un contracte llarg

EL senyor Rebusca, corredor de finques rústiques i urbanes, sempre a l'aguait d'alguna *ganga* per comprar o vendre, tot passejant pels afores de Sarrià, es va fixar en un magnífic casal que pel seu aspecte i arquitectura devia ésser de mitjans del segle XVIII. Columnates jòniques,

L'hereu Rafeques, a l'edat de vint anys es trobà en possessió d'aquest casal i res més, perquè els seus pares havien mort mig arruïnats. Com que necessitava diners per viure, la llogà a un *americano* que acabava de tornar de l'Havana, per la quantitat de cinquanta duros al mes. Però l'*americano* li exigí un contracte notarial per cinquanta anys. Això era en 1890.

Algun temps després, per pèrdues en el negoci, l'*americano* hagué de rellogar la casa a un ric banquer per setanta duros al mes. Li féu un contracte per tota la durada del seu, o sigui fins a l'any 1940.

Passà més temps i el banquer rellogà també la casa a un comerciant, per cent duros al mes i amb contracte fins a 1940.

En les mateixes condicions, el comerciant la rellogà a un rentista, per cent cinquanta duros.

El rentista la rellogà a un noble, per dos cents duros.

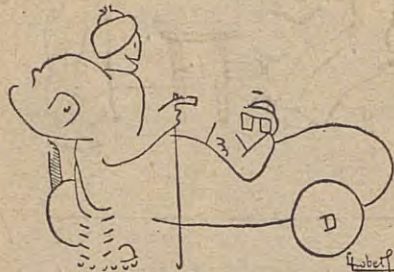
I el noble, arruïnat a la guerra, la rellogà al Club Esportiu Bonafè, per tres cents duros. El contracte, com tots, acaba el 31 de desembre de 1940.

—Digueu, doncs—exclamà el senyor Rebusca—, que amb aquest casal hi fan negoci una pila de gent. ¿I el

pobre propietari, en Rafeques, segueix cobrant només cinquanta duros?

—Cinquanta de lloguer i cinquanta més de sou com a jardiner. L'hereu Rafeques sóc jo, que vaig treballant i esperant que arribi el 1.º de gener de 1941 per poder cobrar els tres cents duros jo sol!

DE COL.LABORACIO

El del cotxe:—¿On vas tan carregat?

—Sí, mira, me'n vaig fins al Montseny.

—Doncs, jo també he pensat d'anar a estirar les cames.

font monumental amb un Neptú i quatre dofins, xiprés retallats i safareig ple de peixos li donaven l'aspecte senyorial que tenen els palaus que aquells grans senyors imitadors de la Cort francesa construïren tot entorn de Barcelona abans de l'època revolucionària.

El senyor Rebusca tenia bon ull per finques que poguessin ésser interessants pels seus clients i en veure aquell bonic palau volgué recollir detalls sobre els seus presents propietaris, llurs circumstàncies i possibles ganes de vendre.

S'apropà, doncs, a la portalada i des d'allà veié un home d'uns seixanta anys, un xic corbat, que duia a la mà una escombria de bruc, amb la qual arreconava les fulles seques.

—Bon dia—digué el senyor Rebusca, per cercar conversació.

—Bon dia—respongué el vell.

—¿Que em podríeu dir qui hi viu en aquest casal?

—No hi viu ningú, ara; és el lloc social del Club Esportiu Bonafè.

—No l'havia sentit anomenar mai.

—Es que d'Esportiu només en té el nom. Es una societat de senyors grassos que vénen els vespres i diumenges a passar l'estona prenent la fresca i jugant al tresillo.

—Se'n deuen fer molts diners de lloguer.

—Molts, però no és lloguer. Es relloguer.

—Ah, ¿estan rellogats?

—Re-re-rellogats, si és possible dir-ho així.

—Home, m'interessa això! ¿Voleu explicar-m'ho, que no ho entenc?

—Molt senzillament. Ja veureu.

Aquesta casa havia pertanyut a la família Vilapàfies, cavallers honrats del pla de Barcelona. A mitjan segle passat, per matrimoni passà a poder de la família Rafeques.

UNA QUEIXA CURIOSA

A un tribunal de policia de Nova York es presentà un individu a queixar-se del soroll que feien els veïns del pis de sobre de casa seva.

—No em deixen en pau ni un minut!—s'exclamava l'home—. Aquesta matinada a les dues estaven botent i saltant amunt i avall i picant a terra amb cadires. No els suportaré ni un minut més! ¿Què hi diu vostè, senyor jutge?

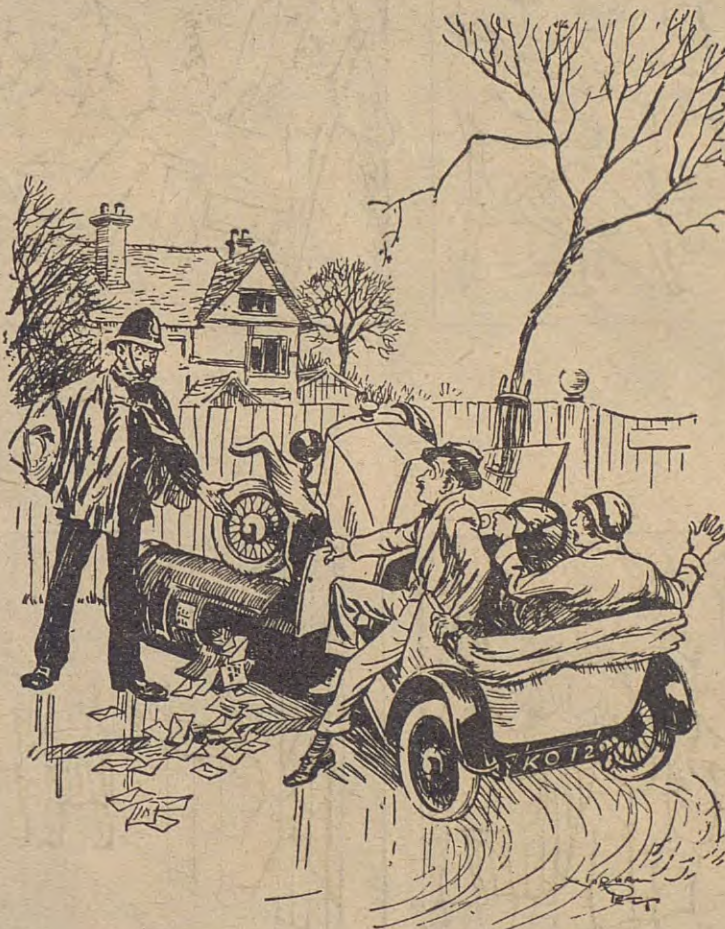
El jutge sembla convençut.

—Us han despertat, oi?—li preguntà.

—No, no m'havia ficat al llit, encara.

—Ah, treballàveu, doncs?

—Sí senyor, estava assajant la meua part de trompa pel concert d'aquesta tarda.

—Dispensi, guàrdia. Es que ensenyo a la meua dona a guiar.

—Vaja unes coses d'ensenyar-li, doncs!

(De The Passing Show.)

